

ΜΗΧΑΛΙΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπὸς ἡ ὄρις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἕως ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΜΟΙΒΗ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εἰς τοὺς ἐγγραφομένους νέους συνδρομητὰς ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου—15 Μαρτίου ἢ διεύθυνσις τοῦ **Μη Χάνεσαι** δωρεῖται τὰ ἑξῆς :

Α'. **Ποιήματα τοῦ Σουρῆ**, Α' καὶ Β' Τόμον, πωλούμενα ἀνά φρ. 5.

Β'. **Ἀγροτικὰς Ἐπιστολάς** Δροσύνῃ, τιμωμέναις ἀνά φρ. 2 1)2.

Γ'. **Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Μη Χάνεσαι**, ἔτη δύο, 1881 καὶ 1883. φρ. 2 1)2.

Δ'. Ὅλην τὴν σειρὰν τῶν Ἐπιφυλλίδων τοῦ **Μη Χάνεσαι**, ὅπου ἐδημοσιεύθη τὸ ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ **Μποέμ**, οἱ **Ἐμποροὶ τῶν Ἐθνῶν**, τιμωμέαις φρ. 6,60.

Τὸ ὅλον βιβλίον καὶ ἐφημερίδας ἀξίας φρ. 16,60.

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ἌΝΔΡΕΣ

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ

Κατὰ τὰς ἀγορεύσεις περὶ προϋπολογισμοῦ δὲν ἐκτυλίσσονται μόνον ἅπαντα τ' ἀπαρτίζοντα τὸ λεγόμενον Κράτος, οἰκονομία, διοίκησις, ἐξωτερικὴ πολιτικὴ, ἀρχαί, συστήματα, φόροι, πρόσοδοι, παιδεία, ἀλλ' ἐκτυλίσσονται συνάμα καὶ κοινοβουλευτικοὶ χαρακτῆρες, ἀποκαλύπτεται τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν ἐκείνων, οἵτινες ἔχουν ἀξιώσεις ὅτι δύνανται νὰ κυβερνώσιν ἢ συγκυβερνώσιν τὸ ἔθνος, καὶ καταφαίνεται, οὕτως εἶπεν, καὶ ὁ ἐγκεφαλικὸς αὐτῶν προϋπολογισμὸς, καὶ καταδεικνύεται ἂν ἔχη ἔλλειμμα ἢ περίσσευμα. . . σιγαροχάρτου, ὡς ὁ τοῦ κ. Καλλιγᾶ, ἢ χρυσοῦν ἐπὶ τέλους ἰσοζύγιον.

Διὰ τοῦτο ἐπεχειρήσαμεν νὰ ἀναλύσωμεν τοὺς διαπρεπεστέρους κοινοβουλευτικοὺς χαρακτῆρας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν

περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀγορεύσεών των, ἐν αἷς ἕκαστος ἀπεκάλυψε καὶ ἐκείνα τὰ ὅποια σκέπτεται, καὶ ἐκείνα τὰ ὅποια δὲ σκέπτεται. Μία ἀγόρευσις, φέρουσα τὴν καθολικὸν χαρακτῆρα, δι φέρουσι συνήθως αἱ περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀγορεύσεις, εἶνε εἰς ἄνθρωπος, εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἐπιτείνεται, ὅταν ἀκροασθῆς μάλιστα τῆς ἀγορεύσεως καὶ παρακολουθῆσθαι τὴν ῥήτορα οὐχὶ μόνον εἰς τὰς ἰδέας του καὶ τὰς σκέψεις του, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ προσώπου καὶ τὴν φωνὴν τοῦ παραστήματός του καὶ τὰς ἐκδηλώσεις ἐκείνας τῆς ψυχῆς, αἵτινες κατὰ τὴν ῥητορείαν προδίδονται, ἀποκαλύπτονται, τε ὅκατ' οὐδένα τρόπον δύνανται νὰ κρυβῶσιν.

Ἐὰν ἀρχίζωμεν τὴν ἀνάγνωσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ νεωτέρου βουλευτοῦ Μετολογίου, τοῦ κ. **Λεωνίδα Δεληγεώργη**, τοῦτο πράττομεν, διότι μεταξὺ τῶν τριῶν ἀρχηγῶν ἐν τῇ Βουλῇ αὐτοῦ καὶ μόνου τὴν ἀγόρευσιν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, χάρις εἰς τὴν ταχείαν δημοσίευσιν αὐτῆς ἐν τῷ *Αἴωνι*. Τὴν ἀγόρευσιν τοῦ κ. Τρικούπη ἂ *Ὁρα δὲν κινδύνισεν εἰσέτι νὰ μᾶς τὴν φιλοδωρήσῃ* τὴν δὲ τοῦ κ. Δεληγιάννη κυρίως ἀγόρευσιν περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ—ἦτις ἦτο ἡ δευτέρα καὶ ὄχι ἡ πρώτη—δὲν ἐπέβλεπον ἀκόμη ἢ *Πρωτὰ*.

*
Ὁ κ. Δεληγεώργη πρώτην φοράν ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 9 Φεβρουαρίου ἐνεφανίσθη ὡς ἀρχηγὸς κόμματος ἢ μᾶλλον εἰσηγητῆς ἰδεῶν. Τὸ πρῶτον οὐδεμίαν μᾶς ἐμπνέει ἐντύπωσιν. Τὸ διατιθεναὶ δέκα ἢ δεκαπέντε ἢ καὶ πλείους ψήφους ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀποδεικνύει ἐκείνην τὴν ἀξίαν ἣν ἡμεῖς ἀποδίδομεν εἰς τὰ πρόσωπα. Πάλετε τὸν ἄφωνα κ. Σταμούλην ἢ τὸν εὐφωνα κ. Μπουλελᾶν ἐπὶ κεφαλῆς ἑκατὸν ἢ ἑκατὸν τριάκοντα ἑλληνικῶν βουλευτικῶν ψήφων. Ἡ πρὸς αὐτὸν ὑπόκλησις μας οὔτε θὰ μειωθῆ οὔτε θὰ ἐνταθῆ. Δι' ἡμᾶς ὁ Σταμούλης θὰ εἶναι πάντοτε Σταμούλης. Ἀρχηγίαν δὲν δύνανται νὰ σχηματίσῃ ἢ ἐπιβλητικωτέρα πλειοψηφία. Ὁ κ. Τρικούπη δὲ ἦτο ἀσθενὴς ἀντιπολιτευόμενος, τῷ 1879 μὲ μὸλις τριάκοντα ψήφους, ἦτο δι' ἡμᾶς ἀρχηγός, διότι εἶχε πρόγραμμα, εἶχε ἰδέας, εἶχε σύστημα. Ὁ κ. Τρικούπη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σημερινῆς του πλειονοψηφίας δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι ἀρχηγός, εἶναι ὁ κοινότερος τῶν Ἑλλήνων, ὅστις δι' ἀπάτης, διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων, διὰ φωνῆς βροντώδους, ὑποκριθεὶς τὸν μεταημερισμένον ἐν μέσῃ τεσσαρακοστῆ, κατόρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρωθυπουργίαν, καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν

έκει, είπεν εις τούς συντρόφους του, ως ο χυδαίότερος άρχηγός ληστρικής συμμορίας: 'Ελάτε τώρα να τὰ μοιράσουμε. Διά τούτο, ουδέ λαμβάνομεν όλωσ διόλου ύπ' όψιν, άν ο κ. Λεωνίδας Δεληγεώργης όμιλη έπ' όνόματι ή δέκα ή δώδεκα ή είκοσι ψήφων' βλέπομεν μόνον τί όμιλεί, πώς όμιλεί, τί σκέπτεται, πώς σκέπτεται.

* * *
 'Ας ής είσπληθεν εις τή Κοινοβούλιον δύο ήσαν κυρίως αί ουσιώδεις άγορεύσεις του πριν του επί του προϋπολογισμού λόγου του. Τήν πρώτην φοράν όμιλησε περί σιδηροδρόμων τήν δευτέραν περί παιδείας. Είς άμφοτέρας όμιλησε μετά κύρους, μετά γνώσεων, μετ' έξαντλήσεως σχεδόν του θέματος. 'Εν άμφοτέραις άπεδείχθη ο πολιτευτής έκείνος, άν είχομεν σκιαγραφήσει, ότε τή πρώτην κατήλθεν εις τās έκλογάς, άποτυχών τότε δι' όλίγων ψήφων. Είχομεν γράψει τότε περί αυτού ότι ήτο ο έγκυκλοπαιδικώτερος μεταξύ όλων των 'Ελλήνων πολιτευτών. Τό γνωρίζειν πολλά δέν έξαντλεί βεβαίως τή σύνολον των προσόντων όσα όφείλει να έχη εις πολιτευτή. 'Αλλά ο κ. Δεληγεώργης κέντηται έκτακτον διαύγειαν νοός, τήν όποιαν όταν όμιλη μεταδίδει εις τούς άκροατάς του. Δέν είναι άπροσβεγματικός: είναι άναλυτικός. 'Εχει και ως προς τούτο τόν νεωτερισμόν ύπερ έαυτού. 'Η θριαμβεύσασα έπιστημονική μέθοδος είναι αυτή, ή αναλυτική, ή έκ των πραγμάτων εις τās ιδέας προβαίνουσα. 'Αλλά τή κυριεύον έν αυτώ στοιχείον είναι ή κρίσις, ήτις τόσον πλεονάζει ώστε βεβαίως μετ' αυτής είναι άτυμβίαστος ο ένθουσιασμός, ή θερμότης, ή έξάπτουσα ήρώρα: τινες άλλης ιδιοσυγκρασίας παρά τήν του κ. Δεληγεώργη.

Είναι ψυχρός: ίδού ό,τι δύναται τις να είπη βλέπων και άκούων αυτόν πρώτην φοράν από του βήματος, διδάσκοντα μάλλον ή άγορεύοντα, έν στάσει φυσική, κατ' έπιράνειαν άτμηλήτω, μηδέ έντεινομένω εις μονοκόκκλον παράτημα ως τόν κ. Τρικούπη, μηδέ λυμένω εις έλαστικότητα σώματος, ως τόν κ. Λουμβάρδον. 'Η ήρωική του έν Γαλλία ή άνωμάζετο causerie' έν 'Ελλάδι χαρακτηρίζεται ως κουβέρτα. Δέν έχει άρσεις και συνιζήσεις ή φωνή του' έκλέγει μέσους τινάς τόνους τής μουσικής κλίμακος και επί των τόνων αυτών έξελίσσει πρόλογον, έπίλογον και ουσίαν τής άγορεύσεώς του. Δι' αυτό άποβαίνει ξερός και όλίγον μονότονος. 'Αλλ' άνακουφίζει τήν ξηρότητα του τόνου ή φωνή, ήτις είναι έλαφρώς μεταλλική. 'Εξουδετερει δέ όλωσ αυτόν τήν περιεχόμενον του λόγου του όπερ είναι πλήρες ουσίας, ήμισα άναμειγμένον με καρυκεύματα και παρενθέσεις, πάντοτε άποκαλυπτικόν νέων πραγμάτων και έπ' αυτών στριζόν σκέψεις, αίτινες άκούονται μετ' εύφροσύνης, διαλυομένης έν τή πνεύματι του άκροατού τής νεφελώδους έκείνης σωρείας των γεγονότων εις φωτεινά συμπέρασματα. 'Ο λόγος του δέν συναρπάζει, αλλά πείθει' δέν ένθουσιάζ, αλλά φωτίζει. Και δι' ήμάς, ή ήρωική αυτού είναι ήρωική μέλλοντος. Βεβαίως έν 'Αμερικη αυτή είναι ή έπικρατούσα ήρωική, και βεβαίωτερον έν 'Αγγλία αυτή είναι ή κοινή ήρωική κατά τās έννέα δέκατα των περιστάσεων. 'Αποβλέπουν έκεί εις τήν ουσίαν ούχι εις τήν μορφήν: εις τās έκπερομένης ιδέας, ούχι εις τόν τρόπον του έκφέρειν αυτές. Οί μεγάλοι ήρωτες είναι όλίγοι' και άπαιτούνται και ίδια περιστάσεις, όταν χρειάζονται να άναπτυχθή ή μεγάλη ήρωική.

* * *
 'Εν τή τελευταία περί του προϋπολογισμού άγορεύσει του ο κ. Δεληγεώργης έσχεδίασε τās γενικάς γραμμάς τής πολιτείας του. 'Ομιλήσεν ως αντιπολιτευόμενος' και όμως όμιλησε τόσον άπαθώς, χωρίς έγνος φανατισμού και μετά τασάτης περινοίας, χύσας τασούτον ήρεμον φώς έπ' όλων των κεφαλαίων τής κυβερνητικής πολιτικής, ώστε ήδύνατό τις να τόν εκλάβη ως ένα των συμπολιτευομένων. Τούτο δέ άκριβώς άποτελεί τήν δύναμιν του. Διότι εις άμερόληπτος έντός του Όίκου των κυρίων βουλευτών, μηδένα έχων δεσμόν μετά κομμάτων και τόν έγκέφαλον πλήρη του πόθου του καλού τής πατρίδος, ήδύνατο να έρωτήσει: Δικαί ή κυβερνησις δέν έφαρμόζει τās συμβουλās ενός τόσον πεφτισμένου αντιπροσώπου; Και διά να κατορθώση να προκληθή ή έρώτησις αυτή, άπαιτείται δύναμις ήθικων και πολιτικων κεφαλαίων, και τήν δύναμιν αυτήν κατέχει ο κ. Δεληγεώργης μετά τās μετριοφροσύνης, ως να φαίνεται ότι θέλει να τήν καλύψη ή τούλάχιστον να τήν περιβάλλη διά βελουδίνου πέπλου, ώστε επ' αυτής να κτυπήση μαλακά ή κυβερνησις.

Δέν έχει τόν φανατισμόν του αντιπολιτευομένου τή αντίθετον κόμμα' αλλά τήν λογικήν τήν αντιπολιτευομένην τήν αντίθετον κομίαν, τήν πολεμούσαν τήν αντίθετον σπατάλην, τήν συγκρουομένην προς τήν αντίθετον πλάνην.

Θέλει και αυτός τή ίσοζύγιον' και τή θέλει τώρα όταν άγωνομεν ειρήνην, διά να ήμεθα έτοιμοι να άντιστώμεν εις νέον έλλειμμα, όταν θά έχωμεν πόλεμον. 'Αλλά δέν τή θέλει διά σπατάλης' δέν τή θέλει διά μιᾶς' δέν τή θέλει συνωδευμένον με άλλην ένεργειαν, ήτις τείνει να τή καταστήσει άδύνατον. Θεωρει τή ίσοζύγιον ένα σκοπόν ικανόν να πληρώση τήν φιλοδοξίαν μιᾶς κυβερνήσεως' ένα σκοπόν, όστις δύναται να χρησιμεύση ως εις σταθμός διά μίαν κυβερνήσιν. 'Αλλ' ή κυβερνησις του κ. Τρικούπη τή θέλει όλα μαζί: θέλει και τή ίσοζύγιον εις τήν θέσιν του και τήν σπατάλην εις τήν ιδικήν τής' θέλει και τās πολεμικάς παρασκευάς' θέλει και τήν άρσιν τής καταναγκαστικής κυκλοφορίας. 'Ολη αυτή ή περιεώδης όρμη και τās παραληρημάτα πυρετού άνακατωμένα' με 60 άναττοάς τή λοιπόν έφαρμοσμένα κατά τή ήμισυ' και άνεφάρμοστα κατά τή άλλο ήμισυ.

Έντειθεν ή ειρωνεία του κ. Δεληγεώργη ύπήρξεν όσον ένεστι δριμεία και δηκτική. 'Η κυβερνησις, είπε, τωόντι αδύναται να καυχηθή ότι έπεχείρησε συγχρόνως και διά ήμισυ δια έκείνα τās έργα, δι' ών σκοπείται και ή στρατιωτική και ή ναυτική παρασκευή, και ή υλική πρόοδος και ή διανοητική άνάπτυξις τής χώρας, μη άναμείνασα ούτε τόν χρόνον, ούτε τās περιστάσεις. 'Επεχείρησε π. χ. να άργανώση τόν τόπον προς προσεχτή και ένδεχόμενον πόλεμον και κατά ξηράν και κατά θάλασσαν' έπεχείρησε να στρώση όλην τήν 'Ελλάδα διά σιδηροδρόμων και δρόμων' ήθελσε πανταχού να ίδρύση σχολεία, να επαναφέρη έπορχικούς ίατρούς, και έπεχείρησε πάντα ταύτα, ενώ είχε προϋπολογισμόν με έλλειμμα 15,000,000 και ενώ έπιδαρώνει τόν τόπον ή άναγκαστική κυκλοφορία. Διά να έπιτύχη όμως πάντα ταύτα, ήναγκάσθη να άκρωτηριασθή, και σμικρύνη πολλά εξ αυτών. Ούτω π. χ. διά να κατασκευάση δέθεν τόν τόπον στρατιωτικώς, κατήρτισε τόν στρατόν επί τή βάσει τής μονοσοφίας θητείας' ζητεί να παρασκευάση τόν τόπον και ναυτικώς άνευ ούδεμιᾶς προφροντίδος περί των έμφύλων, άτινα θά διοικήσων τās ύπλοια' όπως στρώση τήν 'Ελλάδα πάσαν διά σιδηροδρόμων, κατασκευάσει τούς έθνικούς σιδηροδρόμους στενούς.

* * *
 Αυτή είναι ή διήγησις τής νόσου, ύπ' ής πάσχει ή κυ-
 βέρνησις του κ. Τρικούπη, και ή νόσος αυτή ούδέν έτερον είναι ειμή πολιτική παραφροσύνη. Μόνον παράφρων πιάνει τή ένα και άφίνει τή άλλο και ξαναπιάνει τή πρώτη, και θέλει να πιάση τās πάντα διά 'μιᾶς, δι' ενός γρόνθου να κτυπήση έκάτον ανθρώπου και δι' ενός άγκυλισματος να περιλάβη τόν όρατόν τούλάχιστον όρίζοντα.

* * *
 'Εάν ήθελομεν διά μιᾶς λέξεως να χαρακτηρίσωμεν τήν πολιτικήν, ήν έν μεγάλας γραμμαίς έσχεδίασεν έν τή άγορεύσει του τής 9ης φεβρουαρίου ο κ. Δεληγεώργης, θά έλέγομεν ότι τή καιρόν έν τή πολιτική του είναι: να είσ-
αγάγη τήν σπουδαιότητα έν τή δράσει του ελληνικού κράτους' τήν σπουδαιότητα, στοιχείον μέγα, ζωτικώτατον διά τή έθνος μας και διά τήν κρίσιμον έθνολογικήν περίοδον ήν διατρέχομεν, διότι αντί τής σπουδαιότητος άχρι τούδε έχομεν τήν παραδίαι, έκείνο τή όποιον έκαυτηρίασε τόσον βαθίως' άλλοτε έν τή Βουλή ο έρων Ζαΐμης—τήν **έπίρασαν**.

Και έκαστε πολύ καλά κέντρον τής άγορεύσεώς του ο κ. Δεληγεώργης να καταστήση τή πολεμικόν ζήτημα και τήν δικτελούμεν έν πλήρη ειρήνην, τήν έπιούσαν σχεδόν των θριάμβων τής Κυβερνήσεως εις τόν Ζορμπάν και εις τās ύδατα τής 'Αλεξανδρείας. Τή πολεμικόν ζήτημα! ίδού έκείνο όπερ τρώγει τήν 'Ελλάδα. Τή πολεμικόν ζήτημα ως φαντασιοπληξία! Τή πολεμικόν ζήτημα ως φενακή! Τή πολεμικόν ζήτημα ως άφορηθ δανείων και διανομή λαφύρων! Τή πολεμικόν ζήτημα ως άφορηθ στρατιωτικων προβιδασμών! Τή πολεμικόν ζήτημα ως άντικείμενον ένασχο-
 λήσεως των κυβερνήσεων.

Και ήμείς μεν έχομεν τās ιδέας μας περί του πολεμικού ζητήματος. Συμφωνομεν μετά του ενός μέρους του προγράμματος του κ. Δεληγεώργη' ότι δέν άπειλούμεθα και ότι δέν πρέπει να τεινομεν εις άρμυτικόν πόλεμον' συμφωνομεν και κατά τή άλλο, ότι άπειλούμεν και διαφρονομεν έν ενί μόνω, ότι δέν δυνάμεθα ν' άπειλήσωμεν. 'Αλλ' ή γνώμη ήμών δέν είναι ή γνώμη των πολλων. 'Η γνώμη των πολλων είναι ότι δυνάμεθα και ν' άπειλήσωμεν και να κατατροπώσωμεν. 'Αλλ' άφού δυνάμεθα, τότε δέν πιστεύομεν ότι ή μεγάλη ιδέα ήν περί ήμών αυτών έχομεν χωρει μέχρι του σημείου αυτού: δυνάμεθα δηλαδή ν' άπειλήσωμεν παίζοντας. 'Οχι' άν άπειλήσωμεν, θ' άπειλήσωμεν σπουδίζοντας. Και τότε τή στοιχείον όπερ ζητεί να εισαγάγη έν τή πολιτική τής 'Ελλάδος— **ή σπουδαιότης**—είναι άπαραίτητος παράγων, άφ' ού όφείλομεν ν' αναχωρήσωμεν επιδιώκοντες τήν άπειλήν. Και τή στοιχείον όπερ ο κ. Τρικούπη έφερεν έν τή πολιτική τής 'Ελλάδος— **ή άκρασία**, ως τήν ώνόμασεν ο αντίπαλος συμπολιτής του—είναι άκριβώς ο παράγων τής καταστροφής έκείνου όπερ επιδιώκομεν.

Διά τούτο άν και είμεθα ήμείς όχι πλέον ύπερ τής μονοσοφίας θητείας, άλλ' ύπερ καθαράς έξαμίνου, σύμφωνα με τās δημοκρατικάς ήμών ιδέας, ούχ ήττων εύρίσκομεν λογικόν τόν κ. Δεληγεώργη ζητούντα τήν τριετή θητείαν και παράλογον τόν κ. Τρικούπη επιδιώκοντα έπιθετικήν πολιτικήν, άπειλητικήν πολεμικήν, μονοετή θητείαν.

τής αντιπολιτεύσεως και όπερ ήμείς έκ των πρώτων έν τούς πρώτους ήμών άρθροις περί τής βαναύσου φορολογίας του κ. Καλλιγιά άνεπτύξαμεν. 'Εννοομεν τήν προστασίαν ήν όφείλομεν εις τήν κατανάλωσιν. Προκειμένου ιδίως περί οίνου, προκειμένου περί καπνού, προκειμένου περί οίνοπνευματων, οι συζητήσαντες τούς προτεινομένους φόρους επέστησαν κυρίως ήν προσοχήν των επί τής παραγωγής. Δι' όνομα του Θεού! Μή τύχη και βλάβητε τήν παραγωγήν μη έγχιζήτε τήν γεωργίαν' μη έπηρεάσητε τās άμπελοφυτείας. Και ή κατανάλωσις; 'Η πτωχή κατανάλωσις! 'Ολος δηλαδή ο έργατικός κόσμος των πτωχων πόλεων! 'Ο κ. Καλλιγιάς άφίνει άφορολόγητον τήν χονδρικήν πώλησιν και πιέζει τήν λιανικήν κατανάλωσιν. Ζητείτε παρ' αυτής δεκαπέντε εκατομμύρια. 'Επικέρητε τίς θά τās πληρώση; Αί πέντεσται των τάξεων. Θά φορολογηθή τή κέφι, θά φορολογηθή ή εύθυμία, θά φορολογηθή ή πρώτη ανάγκη, διότι τί είναι τή κήπιση ειμή και αυτό πρώτη ανάγκη. Καλή ή κακή, ήθική ή άνηθικός παρ' τούτου άδιαφορούμεν' διότι άν λεπτολογήσωμεν περί αυτων των πραγμάτων, μπορεί να εύρωμεν ότι και ή φυσική ανάγκη του τεκνοποιείν είναι ανάγκη άνηθικός' και ή ανάγκη του τρώγειν ανάγκη περιττή, άφού έκ τής ζωής ούδέν κερδίζομεν.

Διά τούτο είχε μεγάλην σημασίαν έκείνο όπερ είπεν ο κ. Δεληγεώργης: ότι ή 'Αγγλία ιδίως, ως προς τās έργατικάς τάξεις, ως πολιτικόν πρόγραμμα ήθετο τή λεγόμενον **ελευθερον πρόγευμα** του έργάτου, τή free breakfast, και τή ακατώρθωσε σχεδόν, και σήμερα ο 'Αγγλος έργάτης δύναται να τρώγη τή πρόγευμά του ελευθερον φόρου τούτου είναι έκ των σπουδαιότερων αιτίων, δι' α έν 'Αγγλία σοί θεσμοί έχουσι σταθεράν και χλωδιδίην βάση, διότι αυταν λαός τις δέν συνδέεται μετά των αντιπροσώπων αυτου και των Κυβερνήσεων διά τοιούτων εύεργεσιων και «χαρίτων, μη έλπίζητε παρ' αυτου ούτε ένθουσιασμόν, ούτε άγάπην, ούτε άφοσίωσιν προς τούς θεσμούς.»

Αυτή είναι ή μαγική λέξις—**τή ελευθερον πρόγευμα** και τή **ελευθερον γεύμα** του έργάτου—ήτις δύναται να άποτελέση μίαν ολόκληρον κοινωνικήν πολιτικήν, ήτις δύναται να άπαθανάτιση ένα άνδρα' πλέον ενός άνδρός, μίαν κυβερνήσιν. Και άναμένομεν μετά περιεργίας να ιδώμεν πώς θέλει συμβιβάσει ο κ. Δεληγεώργης τήν αρχήν του ελευθερου προγεύματος, άφού εινε ύπερ των νέων φόρων και άφού καλώς γνωρίζει ότι τή πρόγευμα του έργάτου άρχεται από μιᾶς ρακής, διέρχεται διά μιᾶς οκάς ρητινίτου και καταλήγει εις έν σιγάρον.

* * *
 Περί του κ. Δεληγεώργη είχομεν προσωπικήν φιλοτιμίαν να τόν ιδώμεν διατρέποντα έν τή Κοινοβουλίω' διότι ήμείς πρώτοι και μεταξύ πολλων ήμείς μόνον είχομεν τήν ιδέαν ότι και ζώντος έτι του μεγάλου άδελφου του διεφύλαττε τήν ιδιοφυά άτομικότητά του, και θανόντος έκείνου δέν θά άδικήσεν τή όνομα όπερ φέρει, αλλά δι' άλλων μεν διανοητικων και πολιτικων προσόντων, διά τής αυτης δέ πολιτικής ήθικής, θ' άποπειραθή να συνεχίση τās παραδόσεις του κόμματος, όπερ διεδραμάτισεν άν όχι θετικώς, άλλ' άρνητικώς τούλάχιστον, σπουδαίον πρόσωπον έν τή τώπω. 'Η ιδέα ήμών έκείνη άρχεται πραγματοποιουμένη. Και τής εύχόμεθα καλήν συνέχειαν.

Προκειμένου περί των φόρων ο κ. Δεληγεώργης ήγγιζεν έκείνο όπερ παρεβλέψαν πολλοί των διακεκριμένων ήρωων

ΧΡΟΝΙΚΑ

Χιόνι! χιόνι! χιόνι! Φαγητόν οπερ ἀπολαμβάνομεν ἀπαξ τού ετους, έρωμένη ην βλέπομεν κατ' ένιαυτόν, εικών ἀποκαλυπτομένη από δώδεκα σέ δώδεκα μήνας, πραγματικότης τήν όποιαν βλέπομεν ώς όνειρον. Τί μεταβολάς θα είχομεν αν είχομεν τήν χιόνα τρείς ή τέσσαρας μήνας διαρκώς. Ό Σταμούλης θα ήτο αδύνατος εν τή ελληνική πλάσει αι γυναϊκές μας θα ήσαν λευκότεραι και οι Έλληνες Άγαθόπουλοι όλιγώτεροι. Άς τ' αφήσωμεν αυτά. Το χιόνι ήλθε αϊφνίδιον κατ' αρχάς ύποφία χιόνος και έπειτα πυκνή αλήθεια, διαλυομένη εις μυριάδας νιφάδων. Τα ψυχός ήτο μαλακώτερον και όμως οι δρόμοι είχον άγριφεί. Έρρημία παντού. Τα έμπορικά εκλείοντο από τής 5ης ώρας. Και τά οίνοπολεία επληροούντο κατ' αντίθετον λόγον. Των παρθενωγαγιών αι παιδιόσκιαι κουκουλωμένοι και στριμωγμένοι ή μία επάνω σ' τήν άλλην έβαιον άψιζητεί. Και το χιόνι έτοιμάζετο μετ' απελπιστικής πυκνότητος και σκυθρωπής τρώπον τινά σιωπής, ώς κἀτι τι ατελείωτον, κἀτι έχον άπόφασι να μη τελειώση ποτέ. Έβλεπες εις το στοίβαγμα εκείνο τήν μελαγχολικήν ιδέαν τής αιωνιότητος έξικονίζομένην. Άλλά το πρωί τής σήμερον το θεμα ήτο εκπαγλον. Η λευκότις ή παρθενικώτερα ούσια τής φύσεως, ήτο διακεχυμένη παντού, επί των δρόμων των στεγών, των πεύκων, των ανθήρων, των κωδωνοστασιών, των παραστάδων των θυρών, των γομφωμάτων των οικιών, των κυπνοδόγων. Και επί τής θοσπεσίας αυτης λευκότητος, έξ ης ειθε να είχον πεπληρωμένας τας καρδιαις και τόν εγκέφαλον τών αι τιμιώταται παρθένου μας, έρριπτει ο ήλιος το φως του, ώς έρραινον οι παλαιοι με τρέμουσαις τόν νυμφικόν πέπλον.

Τά βουνά, τά ώραϊα τής Άττικής βουνά, μετεμορφώθησαν εις λευκά μνημεία εκ πεντελικού μαρμάρου και εις τας γραμμάς και τας διατέλας των έσωπυζέσο ένιοτε έργα Ικτινίου και Φειδίου, φαντασιώδεις άπτέρους Νίκαις και Καρατίδας. Η γιόν μετ' όλιγον θα λυώση, ή γιόν θα γαθή και ούδεις Άθηναϊός θα τήν έχει άπολαύσει. Θα μεταβλήθη όμως εις λάσπη, και αυτήν θα τήν άπολαύσωμεν, χάρις εις τόν κ. δίαραχόν μας, μέχρι συντελείας του Αϊώου.

Εκάμικεν τόν γύρον του περιβολίου. Έπρεπε να ιδώμεν όλες τας Άθήνας έσει, άπολαμβανούσας του μοναδικού φαινομένου. Δέν απαντήσαμεν παρά δύο τρείς Πλακιωτιδέις, μίαν και μίαν παρέν από νεολαϊαν, και μίαν δεσποινίδα, αν όχι λέαιναν, αλλά μελένιαν, συνειθισμένην εις τά ρούσικα χιόνια.

Ό κ. Αύτρας τί κάμνει; Δέν αντιγράφει το βασιλικό περιβόλι; Τουλάχιστον να έχωμεν τήν εικόνα του μοναδικού αυτού θεάματος;

Εν τούττοις Ιατρικοί κύκλοι των Παρισίων έγένητο, φαίνεται, πολλές λόγος περι του αν αι διά κινήσε γενόμεναι ένέσεις επάνεργον η όχι τήν πλαιμίαν εις τόν κ. Κομμουνδούρον.

Ό εκ Παρισίων ανταποκριτής μας γράφει τά εξής:

« Προχθές ο διάσημος χειρουργος Verneuil εν τω κλινικώ του μαθήματι έκαμε λόγον περι τουτου, Ισχυρισθείς ότι αι ένέσεις τής κινήσε ουδεμίαν έχον κακήν επιρροήν επί τής αναπτύξεως τής πλαιμίας, ην κατ' τας παραστάσεις των αυτόσε Ιατρών τεινοσι και οι ένταυθα να παραδεχθώσιν, άλλ' ότι εύρε κατάλληλον έδαφος προς ανάπτυξιν εν τω οργανισμό του κ. Κομμουνδούρου όστις είχε τήν άρθρικήν δυσκράσιαν.»

Μετά τά άνωτέρω, είναι ελεύθερα πάλιν τά δύο τρίμηνα, εις α είναι διηρημένοι οι Ιατροί μας έδω, να διΰσχυρίζωνται το έν περι του άλλου ότι τήν πλαιμίαν αην έφεραν οι Ένεσιςται.

Εάν ιδήτε το φυλακείον όπου διανυκτερεύει και διημερεύει η φρουρά των πολιτικών φυλακών και του Θεραπευτηρίου Τριγγέτα θα έρωτήσητε: τίνες είναι οι καταδίκαι, οι επάνω ή οι κάτω; οι κρατούμενοι πολίται η οι κρατούντες στρατιώται. Επί τριών μέτρων μήκους και ένός μέτρου πλάτους επιφανείας, άνευ παραθύρου, με μίαν μεγάλην όπήν εις τήν στέγην, όθεν εξέρχεται ο κορμός δένδρου φυλάσσοντος και αυτου έκει εν έιδει σκοπού, κατακλίνονται όκτώ άνθρωποι στρατιώται, διαπνεόμενοι ύφ' όλων των ρευμάτων των δια των χαρμάδων και τής όπης του φατηώματος διεισδύνοντων και κατακοιτούμενοι οι μέν επί των δε, διότι διτι να κάμη χάρος τριών επί ένός μέτρου αδύνατον να χωρέση όκτώ άνθρωποι. Τοιαύτην αναλογίαν ημεις δέν ειδομεν ακόμη εις τά δωμάτια των καταδικών. Υπαρχει όμως εις τά δωμάτια των στρατιωτών, ους έίπτει το φρουραρχείον ως **σκυλιά** εις τήν τρώγλην των, αφού οι κύριοι αξιωματικοι άπολαμβάνουν τά κρεβάτνια των, τα κρεβείον και τας διαφόρους αιθούσας των χορών. Έλληνική δικαιοσύνη να σέ χαιρέμεθα. Και ελληνική γαϊδουροπομονή, να μάς χαιρέσει.

Η καλή Διάπλασις των Παιδων δλονέν μεγαλώνει, γυνδραίνει, κοκκινίζει. Τώρα ενδίδεται με έρυθρόν εξώφυλλον πληρες άγγελίων. Η ύλη της πάντοτε ζωηρά η συγκοινωνική με τούς μικρούς της φίλους σχεδόν τηλεγραφική. Όλον τόν παιδικόν κόσμον έχει κερδίσει, εις τήν παλάμην της συγκρατεί όλους τούς σπάγγους των έλατηριών και τόν χορεύει και τόν τρελλάνει και τόν διδάσκει και τόν παιδεύει. Έξέδωκε και του Άνδερσον παραμύθια, ύστερόντα όμως πολυ κατά τήν γλώσσαν τής θερμής μεταφράσεως του Βικέλλα. Επίσης και οι Παιδική της Διάλογου άπέτυχον κατά το ζώμαμα πολύ όχρη, μονότονοι και σχολαστικοί. Επιμένομεν εις τήν γνώμην μας: ο παιδικός κόσμος να τρέφεται με παιδικά επιστημονικά γνώσεις. Αυτά τά μέσα τής διαπλάσεως των καρδιών είναι πολυ άπραγματώμενα.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Γαλλική τις έφημερίς αντιβαγερική, άγγέλλουσα τόν θάνατον του μεγάλου νεωτεριστου Βάγνερ, ιδου πως αρχίζει το άρθρον της:

« Η Γαλλία εν τω προσωπω του Βάγνερ απόλλυσιν ά διάλλκτον έχθρόν. Η μουσική επίσης.

Πραϊόν;

Επί τής φυλακίσει πάλιν νέου τραπεζίτου εν Γαλλία ο Σαριβαρή κάμνει τήν εξής ευφρά παρωδιαν:

« Η Ταρπηία Πέτρα εινε πλησιόν του Καπιταλου.»

Εξήλθον σήμερον αι σαρωτικά μηχαναι εις περιπατον. « Οσο να ιδής κάμποση λάσπη σήκαναν, η μάλλον τήν εξωμάλυναν.

Αλλ' ο Ρομφός ειναί πάντοτε κακός. Και επειδή επικεινται αι δημοτικαι εκλογαι, ήκούσαμεν Άθηναϊον ψηφοφόρον λέγοντα:

— Είναι, βλέπεις, για τά μπαλάκια.

ΒΟΥΛΗ

Δευτέρα, —14 Φεβρουαριου.

Ό κ. Δεληγιάννης, συνέχεια και τέλος.

Κατά τας μικράς ήμέρας του θερου, μετά τόν άφθρητον καύσινα, έγειρεται πολλάκις περι τήν δειλιν ή υπόδροσος αυρα: άπαράλλακτα και ο κ. Δεληγιάννης σήμερον, συνεχίζων επί διωρον έτι τόν προχθές διακοπέντα τετραώρον λόγον του, υπενθυμίζει τά δειλινα του θερου, και σκέπτομαι, ότι η δύσις των λόγων του υπήρξε πολυ ευτυχστερα τής προαις του.

Και αληθώς, ήτο σήμερον όλιγον άλλος τις η ο συνήθησ; αγαθός δαιμών επηγρύπνει αυτου, χασμώμενος ένιοτε, άλλ' άμέσως κατισχύων τής νάρης του. Μαλονότι αυτό τουτο το θεμα τής όμιλίης του, η εξωτερική πολιτική τής Κυβερνήσεως, εινε θεμα πληρες ένθικου, η και θεατρικού, ένδιαφεροντος, η επιμέλεια δι' ης διεχειρίσθη το τουτο, η πυκνότης πολλάκις των έπιχειρημάτων, τά όποια άντέτασεν, και εν τή άπεικονίσει τής καταστάσεως του στρατου κατ' το μεθοριακόν ζήτημα, η σατυρική χροια τήν όποιαν ένιοτε περιεβάλλετο, και βέλη τινά ειρωνίαις εκτοξευόμενα, ειδιπλασίασαν τής ακροάσεως το ένδιαφερόν: το άλλής εινε, ότι εν άπαι τούτοις υπεράνιετο και προσπαθεία τις άντιμετρήσεως εις τήν τελευταίαν άγήρσειν του πρωθυπουργου.

Αλλά και ούτω, πάλιν ήτο κρείττων του συνήθους, και μέχρι του τόνου τής φωνής, τερούντος εκτακτον μετριότητα και μέχρι του δεικτου τής δεξιās χειρός, αραιότερον τεινομένου και σειομένου άπειλητικώς, και μέχρι τής όψειου του προσωπου, ύφ' ου τόν μύστακα προέκυψε διας η τρεις έλαφρόν ύπομειδιάμα. Αλλ' ύπομειδιά επίσης και ο κ. Τρικούπης: και το τουτο μου φαίνεται κακόν σημειον δια τόν Δεληγιάννην.

Η σημερινή όμιλία όφείλεται εις τήν πρόκλησιν του κ. Τρικούπη, κακίαντος: τήν αντιπολίτευσιν επί τής άρασιας αυτης ως προς τήν εξωτερικήν πολιτικήν τής Κυβερνήσεως, και στρέφεται προς παντού: περι τά δύο σημεία, εξ ου άπορρεί σύμπασα η πολιτική αυτη! περι τόν στόλον τής Άλεξανδρείας, και το Καραλη-Δερβέν. Γνώρμοι τόποι τψ ύπομνηματιστή του συνεδριου του Βερολίνου, και τψ έπικριτη τής άποστολής των πλοίων εις Άλεξανδρείαν, περι ης άποφαίνεται, ότι προς μεταίαν μόνον επιδειξιν άπεστάλησαν, δίχως η Έλληνική Κυβέρνησις να ύποχρεούται προς

τούτο ούτε υπό ειδικής συνθήκης, ούδέ υπό συμφερότων ο μοίαν προς τά των μεγάλων δυνάμεων, των όποιων ήτο ειδική ανάγκη η του στόλου άποστολή. Εάν δε δια φιλανθρωπικόν σκοπόν άπεστάλησαν, διατι δέν εξελέγησαν ταχυδρομικά πλοία, τά όποια, και χωρητικώτερα, ηδύνατο κάλλιον να εκτελέσωσι τόν σκοπόν;

Εάν δ' εκείνος έκρινε πρέπον να φέρη παρατηρήσεις τινας επί τής άποστολή του στόλου, οι λόγοι του ήσαν περισκεμμένοι, και ουδεμίαν ζημίαν επροξένουν: αλλά τουτο εκίνησε τήν άγανάκτησιν του πρωθυπουργου, προκαλέσαντος τήν άποδοκιμασίαν του, ένψ εν άμφοτέραις ταις Άγγλικαις Βουλαις ήμιας φύσεως παρατηρήσεις υπό του Σώλοβαρυ και άλλων δέν έπέφερε το αυτό αποτέλεσμα.

Και κατ' τόν κ. Δεληγιάννην η Κυβέρνησις δια τής άποστολής των πλοίων παρέστησε τήν Ελλάδα παρωδούσαν τήν Σαρδηνίαν επί Κριμαίαις, οτε προϊστατο εκεινης ο Καβουρ.

Ότε το 1870, πριν εκραγή ο Γαλλοπρωσικός πόλεμος, ο τότε βασιλευς τής Πρωσίας άνήγγειλεν εις τής Γαλλία: τόν πρεσβευτην, ότι συγκατανεύει εις τήν ύπ' αυτου αίτουμένην παράττησιν του Χοεζζόλερν από του θρόνου τής Ισπανίας, εκραύγασε τότε η γαλλική δημοσιογραφία: α η νίκη μας εινε μεγάλη! δέν θέλομεν πλειότερα! η Καί προς τήν ανακραγην ταύτην, ην ο Ιούλιος Σίμων έγαρκτηρίζε νέαν άφροσύνην, παραβάλλει τας ένθουσιώδεις φωνάς των έφημεριδων τής Κυβερνήσεως, όταν κατελήθη δια τολημράς στρατιωτικής κινήσεως ο παρα το Καραλη-Δερβέν σταθμός. Και εις εινε λυπηρόν, λέγει, να προβαίνη Κυβέρνησις εις τοιαυτα διαθήματα, τά όποια η ίδια όνομαζει τολημρά: θα ένόμιζεν, ότι στρατός κατ' τας επισήμους διαθεβαίώσεις του Αρχιηγίου συνέκίετο εκ 12,000 περίπου: άλλ' ο αρχηγός ζιπει τότε δυνάμεις, διότι επαπειλούνται τά όρια, και άποστέλλονται 100 πεζοι και 5 η χωροφύλακες, όπλιται προς 8 ήμερον ένδουθέντες, τήν στολήν, και όπλα με το λιπος του εργοστασιου άκομη. Και μέλι συγκαταράξιν άγωνισθη άπάντων των σωμάτων του στρατου και εκκατάλειψιν τής πρωτευσσης άνευ φρουράς κατορθώθη να συναθροισθη παρά τά σύνορα στρατός 9,000: άλλ' ουδ' εις αυτών τόν αριθμόν πιστεύει.

Αφου δ' εξέδραμεν εις τά χρονικά τής συνθήκης του Βερολίνου, δια να ειρη, ότι μέγα κατόρθωμα εκόμισεν, και λύσιν του όρροβητικού ζητήματος εκήρουν τήν πραγματοποίησιν τής γραμμής, τήν όποιαν η Ευρώπη επέβαλε, και αφου εις τόν αρχηγόν τής αντιπολιτευσσεως του 1880 άποδίδει το ότι η Άγγλία δέν επέμενεν εις ευρύτερα όρια τής Ελλάδος, επιλέγει χαρακτηρίζων τήν Κυβέρνησιν ως ακολουθούσαν τήν σχολήν των opportunistes, τής λυοιτελείας, σκοπόν έχουσαν τήν εξυηρητήσιν των Κυβερνητικων συμφερότων, και ουχι, ως εκείνοι, μόνον περι τας λεπτομερείας μεταβάλλουσαν τας γνώμας.

Ευνόητον, ότι η αντιπολίτευσαις θερμώς έχειροκρήτησεν.

Και τής προκεχωρημένης ώρας, και του κ. Τσάδανο-πούλου το ακατάλληλον, ειτε ενκα της ευρείας αυτου επιβολής, ήηλούντος, ότι ήθειεν όμιλίης: περι του προϋπολογισμού υπό οικονομικόν εν γένει έποψιν, και περι τής έσωτερικής πολιτικής και περι τής εξωτερικής πολιτικής: ειτε ενκα προλήψεως, επί τής άναμνήσει του πώην πράκτορος του Χαβά, και του διαδόχου του Βερναρδάκη εν τψ Πανεπιστημίψ, επί τψ ακούσματι τής άλιγύστου και άτερ-

ποὺς ἐκείνης φωνῆς, ὡς ἀπὸ τὰ βάρη φρέατος ἀντηγούσης καὶ μὲ τὴν ἰδιάζουσαν συριστικωτάτην, ὡς ὄφως, προφορὰν τοῦ σ, καὶ τῆ θέα τῶν θερμικῶν ὤμων, καὶ τῶν διδασκαλικῶν ἀνὰ χεῖρας σημειώσεων, δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀκουσθῆ ἀνυπομονῶν. Διὸ μεθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς αὐτοῦ περὶ φόρων ἔρισμοὺς καὶ τὰς ἐκ τῆς ἱστορίας παρομοιώσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς συγκλητικούς τῆς Ρώμης, κτλ. κτλ. περαίνει τοὺς λόγους του ἐν μέσῳ θαυμάσιου διαχύσεως τῆς συμπολιτεύσεως, προστεθέντων ἐν τέλει καὶ τῶν χειροκροτημάτων αὐτῆς, τὰ ὅποια ἕκων ἄκων ὑπέστη ὁ κ. Τσιδανόπουλος.

Τρίτη — 15 Φεβρουαρίου.

Τὰ δύο ὠρολόγια τῆς Βουλῆς δεικνύουσι πέντε Μ. Μ. μὴ ἔχοντα τὴν καλωσύνην νὰ ἀναμείνωσι τοὺς κκ. βουλευτάς, ὅτινες ἀκόμη δὲν κατόρθωσαν νὰ κάμουν ἀπαρτίαν ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀνησυχεῖ ἐπὶ τῆς ἑδρας του, καὶ μάλιστα ἀντηχεῖ ἡ ὄρεια φωνὴ τοῦ Μανδάλου, ἀναγινώσκουσα τὸν κατάλογον.

Πόθεν ἡ ἔκτακτος αὐτῆ βουλευτικῆ ἀνάπαυλα; Μία μόνη ἐξήγησις ὑπάρχει: οἱ ἄλλοτε μακρὰν τῶν ἐδωλίων τῶν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου συρόμενοι βουλευταὶ ἐντροφῶσιν ἐν μακαρίζῳ νωθρότητι εἰς τὴν θέαν τῆς ἀφθόνης καταπιπτούσης χιόνος, τὴν ὅποιαν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παράσχωσιν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀπρόσιτα παράθυρα τοῦ βουλευτηρίου. Ἡ αὐτὴ ἀγάπη πρὸς τὴν φύσιν δεσμεύει αὐτοὺς, καὶ ὁ ἥλιος εἶνε συνήθης, ἐνῶ ἡ χιών τόσῳ ἔκτακτος.

Καὶ οἱ μὲν συμπολιτευόμενοι πρὸ τῆς λευκότητος τῆς χιόνος βρεβάζουσι τὸ αἶθριον μέλλον τῆς Κυβερνήσεως: οἱ δὲ ἀντιπολιτευόμενοι διαβλέπουσιν ἐν τῇ χιόνῳ τὸ σάββανον αὐτῆς.

Καὶ μόνος ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς ἑδρας του εἶχε τὴν πεζότητάν αὐτῆ ἀναμείνη συνεδρίασιν.

Κουτρούλης.

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Νάν' ἡ γῆ ὀλάσπερ ζωγραφιὰ πλαστεῖ, Ὡς τὸ παράθυρό σου ν' ἀκουμπᾶς, ἔμπροστά σου Νὰ σὲ συντροφεύῃ μιὰ λαμπρὴ φωτιὰ, —Τι καλὴ ποῦ εἶνε, χιόν', ἡ ἐμορφιά σου!

Μὰ τὴ γύμνια νάχης μόνη καταντιὰ, Νάνε μιὰ κολῶνα μόνον σκέπασμά σου, Καὶ νὰ τρεμουλιάζῃς μὲ στυστὴ ματιὰ, —Τί κακὴ ποῦ εἶνε, χιόν', ἡ ἀσχημιὰ σου!

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο σ' ἔστειλ' ἐδῶ κάτω; Ὡς ἔστειλ' ὁ χειμῶνας σάββανον θανάτου, Ἡ τὸ καρναβάλι τρέλλας δομινὸ;

Χιόνια γι' ἄλλου; εἶσθε λούλουδα λευκὰ Μυγδαλαῖς ποῦ πέφτουν ἀπ' τὸν οὐρανὸ, Καὶ —βαμβάκια γι' ἄλλου; εἶσθε νεκρικὰ!

Ὁνουλουλοῦ

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Βάριον, 31)12 Φεβρουαρίου 1883.

Προτίθεμαι νὰ παρουσιάσω, τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Μῆ Χάνεσαι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου, τινὰς τῶν ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν τῆς συγχρόνου Ἰταλίας.

Χαίρω ὅτι σήμερον μοι δίδεται ἀφορμὴ πρῶτον νὰ ὀνομάσω τὸν δημοκρατικὸν βουλευτὴν Felice Cavallotti.

Ὁ Καβαλλόττης εἶνε γνωστὸς καὶ αὐτόθι: εἶνε ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τῆς Νύμφης τοῦ Μερκελέου. Εἶνε Ἕλλην τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, εἰς τῶν πρῶτων ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλληνιστῶν, καὶ ὁ μόνος σχεδὸν ἐμβραθύνων καὶ ἀπαρμιλλῶς διερμηνεύων τὸ πνεῦμα τῶν χρόνων τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας: εἶνε Ἀθηναῖος τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους καὶ ἡ μοῦσά του ἐν τε τοῖς ἔργοις αὐτοῦ καὶ ταῖς ἀγορεύσεσιν ὑφορᾶται πρὸς αὐτὸν κλίνουσα ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας τὴν μορφήν.

Εἶνε νέος καὶ μαχητὴς τῆς ἐλευθερίας σθεναρὸς. Κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἐν αἷς τὰ πολιτικὰ κόμματα, διὰ πρῶτην φοράν, διακρίθησαν, ὑπὸ θαρραλέως ἀνακπεπαταμένας σημαίας ἀρχῶν, εἰς συντηρητικὸν καὶ δημοκρατικόν, ἡ Κυβέρνησις πολέμουσα τοῦ δημοκρατικοῦ; κατώρθωσε ν' ἀποκλείσῃ καὶ τὸν Καβαλλόττην ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ ἄλλ' εὐθύς, ἐν ταῖς ἐπαναληπτικαῖς ἐκλογαῖς, τέσσαρες ἄλλαι ἐπαρχίαι προσέβαλον τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὁ Καβαλλόττης σήμερον ἐπανελάβε τὴν θέσιν του ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ.

Ἐχει ἡ Ἰταλία πολλοὺς ἀνδρας τοιοῦτους γνωστοὺς οὐχὶ μόνον ἐν τῇ ἐπαρχιακῇ τῶν περιφερειᾶ καὶ οὐ: τὸ ἔθνος θεωρεῖ ἀναγκαίους ἐν τῇ αὐτοῦ Βουλῇ πολλοὺς τοῦτων, οἱ ἐπισημότεροι, ἐξελέγησαν εἰς τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐπαρχίας.

Σήμερον ἐκ Ρώμης ἐκ τῆς Βουλῆς ἐξικνεῖται ἡ φωνὴ τοῦ Καβαλλόττη ποιουμένου μίαν ἐρώτησιν τῇ Κυβερνήσει καὶ παρουσιάζοντος ἐν νομοσχέδιον.

Ἡ ἐπερώτησις ἀφορᾷ εἰς γεγονότος, ὅπερ μεγίστην ἐντύπωσιν προὔξενησεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν, ἀμήπως εἰμεθαίμε τὴν Ἑλλάδα; . . » ὅ' ἀνεφώνησαν οἱ εἰδότες τὰ χαλὰς μας.

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Γίζης καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας κ. Παλλαέρις, ἐπίτιμος καθηγητὴς καὶ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, μετέβαιναν εἰς Ρώμην, φιλοσοφικώτατα ἐν τῇ τρίτῃ τοῦ σιδηροδρόμου θέσει, ὅπως ἐπισκεφθῆ τὴν Καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν.

Δύο χωροφύλακες ἐκλαβόντες αὐτὸν ὡς ὑποπτον, τὸν προσεκάλεσαν νὰ παρουσιάσῃ τὰ χαρτὰ του: καὶ ἐπειδὴ ὁ καθηγητὴς ἄλλα χαρτὰ δὲν ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ ἢ τὰ ὀλίγιστα ἀντιπροσωπεύοντα τὸ χρῆμά του — (μέχρι τοῦ προσεχῶς Ἀπριλίου τὸ χρῆμά ἐν Ἰταλίᾳ ἀντιπροσωπεύεται πάντοτε καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ χαρτί) — καὶ ἕνα τόμον τοῦ Πλάτωνος, τὸν κατεκράτησαν καὶ χειροδεμένον προσήγαγον αὐτὸν πρὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τῆς Ρώμης, ἐνθα, τῇ προσελθούσῃ φίλων του, ἀνεγνωρίσθη καὶ ἀπελύθη.

Ἰδού τὸ γεγονός: προσεβλήθη ἀνευ λόγου ἢ προσωπικῆ ἐλευθερία ἐνός πολίτου ὁ Καβαλλόττης: ἐστιγμάτισε τὴν πράξιν ταύτην τῶν ὀργάνων τῆς δημοσίας ἀρχῆς καὶ ὅλη ἡ φιλελευθερία Ἰταλίας ἐπεκράτησε τοὺς λόγους του. Εἶνε σημεῖον τῶν καιρῶν, εἶπεν ὁ ποιητὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ, καὶ ὑπενόει τὰς ἀπὸ τινος ἐν τῇ νῦν κυβερνήσει ἐκδιπλωμένας ἀντιδραστικὰς τάσεις.

Ὅτως ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν ἀρχαίαν ἀριστερὰν πέτρα τοῦ Κοινοβουλίου — τοὺς φιλελευθεροὺς — Κυβερνήσις τοῦ Δρεπέτι, ἀσπαζομένη ἦδη ἐν πολλοῖς τὸ πρόγραμμα τῶν πρῶν ἀντιπάλων τῆς συντηρητικῶν, μαζεῖται τὰ σχοινιά κατὰ τὴν ἐκφρασιν αὐτοῦ τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Ὅτως φιλελευθεροὶ κυβερνητικοὶ καὶ συντηρητικοὶ πρῶν ἀντιπολιτευόμενοι ἤδη συνεννοῦνται, σχεδὸν συνεννοῦνται καὶ καθαρὰ ἀντιπολιτευσίς ἀπομένει ἢ μικρὰ ἐμάς τῶν δημοκρατικῶν ῥιζοσπαστῶν, ἢ ἀνίκει καὶ ὁ Καβαλλόττης.

Ἡ συγγένεσις — σχεδὸν — τῶν δύο πρῶν ἀντιπάλων κομμάτων, εἶνε γεγονός: τὸ ὅποσον καθιερώθη καὶ διὰ μιᾶς λέξεως, ἧτις θὰ σημαίη τὴν ἐποχὴν αὐτήν. — trasformismo — μεταμόρφωσις — Ἡ ἐτέρα φάσις τοῦ γεγονότος τούτου εἶνε ἡ ἀπομόνωσις τοῦ καθαρῶς δημοκρατικοῦ κόμματος, ὑπ' ἀρχηγὸν ἴσως τὸν Bertani, ἐν ᾧ διακρίνεται καὶ εἰς κοινονιστῆς, ὁ Costa, καὶ εἰς ἐργάται: τυπογράφος, ὃν ἀπέστειλαν αἱ ἐταιρίαι ἀλληλοβοήθειας ἐν Μεδισιόλοις. Καὶ οὕτως ματὰ τοὺς Ἑθνεοκῶν ἐν τῷ Ἰταλικῷ Κοινοβουλίῳ ἀγῶνας ἀρχεται τώρα μὲν ὁ πολιτικὸς καθ' αὐτό.

Προανακρούσματα τοῦ ἀγῶνος τούτου, εὐθύς ἄμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐνεστάσης Βουλῆς, ὑπῆρξαν αἱ περὶ τοῦ ὅρκου τῶν βουλευτῶν συζητήσεις, ἐν ταῖς ὅποιαις τὸ Ἰταλικὸν κοινοβούλιον ἀπέδειξε πλειάδα πολιτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες διὰ τὴν παιδείαν καὶ τὴν ῥητορικὴν ἰκανότητα ἐπέσπασαν ὄλων τὴν προσοχὴν καὶ ἐνισχυοῦ τὴν θαυμασμόν τῆς πολιτικῆς Εὐρώπης.

Ἀλλὰ καὶ τώρα τὸ κύριον σημεῖον διαφορίας μεταξὺ συντηρητικῶν καὶ δημοκρατικῶν τυγχάνει ἐν ἐκτός τῶν συνόρων ἐθνικὸν ζήτημα, ἡ ἀλύτρωτος Ἰταλία. Οἱ δημοκρατικοὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῆς συμπαχέως πρὸς τὴν Αὐστρίαν βασιλείας, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς ἐμπόδιον εἰς τοὺς ἐθνικοὺς τῶν πόθους: ἡ Κυβέρνησις, φοβουμένη τὴν διατάραξιν τῶν πρὸς τὴν Αὐστρίαν φιλικῶν σχέσεων τῆς, καταπολεμεῖ τὰς ταύτην προσβάλουσας ἐθνικὰς διαδηλώσεις ἢ δημοκρατικὰς ἐπιθέσεις, καὶ κατασχέσεις ἐφημερίδων, καὶ κατασιγήσεις τῶν ὑπὲρ τοῦ ἀπαγχονισθέντος Ὁβερδαν πολλοῦ ἐξεγερόμενον διαμαρτυρήσεων, καὶ φυλακίσεις πατριωτῶν, καὶ καταπίεσις παντοίων εἰδῶν τοῦ ἐθνικοῦ κατὰ τῆς Αὐστρίας φρονήματος συναποτελοῦσι τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, τὰ ὑπονοούμενα ὑπὸ τοῦ Καβαλλόττη.

Ἐδέησε νὰ ποιήσωμαι τὴν μικρὰν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ προκειμένου παρέκβασιν, ὅπως εὐνοητότερα καταστήσῃ τὰ σημεῖον ἐν τῷ πολιτικῷ τῆς Ἰταλίας βίῳ συμβαίνοντα. Καὶ νῦν διὰ βραχέων θὰ ἐξηγήσω τὸ νομοσχέδιον, τὸ ὑπὸ τοῦ Καβαλλόττη παρουσιασθὲν διὰ δευτέραν φοράν.

Προτείνει ν' ἀναγνωρισθῆ ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἡ κατὰ τὸ 1867 ἐπὶ τὴν Ρώμην ἐκστρατεία τοῦ Γαριβάλδη ὡς ἐθνικὸς ἀγῶν, καὶ οἱ λαβόντες: ἐν αὐτῇ μέρος νὰ ἀποκτήσῃσι τὰ δικαιώματα ὅσα καὶ οἱ ἄλλοι ἐθνικοὶ ἀγῶνες διδοῦσι τοῖς ἀγωνισθεῖσι: διότι τὸ κίνημα ἐκεῖνο ἐθεωρήθη πάντοτε ὡς ἀνταρσία τοῦ Γαριβάλδη κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦ Βικτωρος Ἐμμανουήλ: μετὰ τὰ προεκτεθέντα, εὐνόητον ποῦ τείνει ὁ νόμος οὗτος. Ὁ κ. Δρεπέτις ἐξεφράσθη ὅτι κατ' ἀξίωμα ἡ κυβερνήσις του δὲν ἀποκρούει τὸ πνεῦμα τοῦ νομοσχεδίου, ὡς διεκήρυξε καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ἐπιφυλάσσειται νὰ τὸ προκαλέσῃ αὐτὸς οὗτος.

Καὶ διὰ μέσου τῶν ἐκείστοτε ἀναφανισμένων σκοπέλων τούτων, ἐπερωτήσεων ἢ ἄλλων, ἐξακολουθεῖ ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν δημοσίων ἔργων.

Ὁ χάρος δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ ἐκτανθῶ ἐπὶ πλέον: ἀλλὰ ὁ ἀναγράψω τελευταίαν μίαν εἰδήσιν, ἣν πρὸ μικροῦ ἔλα-

βον καὶ ἧτις μ' ἔκαμε νὰ χαρῶ διὰ τὴν Νεάπολιν. Ἡ ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐν ἐσχάτῃ πτωχεῖ ἀποθανόντος μουσικοσυθέτου Σαρρία, τοῦ γράψαν.ος τὴν Campana de l' Ermitaggio, δοθείσα ἐν S. Carlo συναυλία ἐπέτυχεν ἀπεριγράπτως: εἰσπραχθεῖσαν καθαραὶ ἑνδεκα χιλιάδες φράγκων. Ὁ ἀκριβέστερον πληρώσας τὴν πολτράναν του (200 φρ.) εἶνε εἰς Ἑλλήν, ὁ κ. Μάρκος Σκυλίτσης.

A. Γ. Η.

ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΚΑΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μαυρίζει ὁ κόσμος !!

Ὁ καθηγητὴς Γίλλιαμ ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖαις ἀπέδειξε διὰ τῆς στατιστικῆς ὅτι ἀπὸ τῆς καταργήσεως τῆς δουλείας ὁ ἀριθμὸς τῶν Μαύρων αὐξάνει πολὺ ταχέως ἢ ὁ τῶν Λευκῶν. Ἀπὸ τοῦ 1830—1840 οἱ λευκοὶ ἤξισαν κατὰ 31 ἐπὶ τοῖς 100: οἱ μαύροι 23 ἐπὶ 100: ἀπὸ τοῦ 1870—1880 οἱ λευκοὶ 29 ἐπὶ τοῖς 100, ἐνῶ οἱ μαύροι 34 ἐπὶ τοῖς 100: ἐάν δὲ ἐξακολουθήσῃ ἡ αὐξήσις αὕτη, παρατηρεῖ ὁ Γίλλιαμ, ἐντός 100 ἐτῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν Μαύρων θὰ εἶνε διπλάσιος τῶν Λευκῶν. Ἡ παραγωγικὴ δύναμις τῶν Μαύρων εἶνε πολὺ μεγάλη, καὶ δὲν ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀντισταθμίση οὔτε ἡ μετανάστευσις τῶν ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν λευκῶν: ἐκ τούτου θὰ προκύψῃ φοβερὰ κοινωνικὴ κρίσις ἐν Ἀμερικῇ εἰς τὸ μέλλον. Δεῖ, δεῖ οὐχὶ χρημάτων, ἀλλ' ἀνδρῶν διὰ τούτων γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ χρήματα καὶ χώρας εὑρεῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι!

Μνημεῖον πρὸς τιμὴν τοῦ Δάρβεν

Πανταχοῦ ἐσχηματίσθησαν ἐπιτροπαὶ δεχόμεναι τὸν ὀβολὸν παντός, ὅστις ἐνθουσιᾷ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης. Προτείνω νὰ σχηματισθῇ καὶ ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπή. Ἐπιλέγω μάλιστα ὡς πρόεδρον τὸν καθηγητὴν τῆς Φυσιολογίας κ. Ζωχιόν: τοῦλάχιστον ἂν δὲν συντείνωμεν εἰς τὴν πρόσδοον τῶν ἐπιστημῶν, ἄς φανώμεν, ὅτι τὰς ἀγαπῶμεν: τούτο θὰ ἦνε ἐν σημεῖον, ὅτι δὲν ἐχάσαμεν πᾶσαν αἴσθησιν.

Τὸ ψυχὸς εἰς τοὺς Πόλους

Δύο χώροι πολὺ μεμακρυσμένοι ἢ μία τῆς ἄλλης ὑπάρχουσιν εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον, ἐνθα τὸ ψυχὸς εἶνε εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν, εἰς δὲν δύνανται νὰ φθάσῃ ἐν τῇ γνωστῇ ἡμῶν μοίρᾳ τῆς Σφαίρας μας. Ἡ μία εἶνε εἰς τὰ βόρεια τῆς Σιβηρίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Γακούτσκις καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὸν ἄμερικανικὸν πόλον πρὸς βορρᾶν τῶν νήσων Πάρρου. Ἡ θερμικότησις κατέρχεται μέχρι —72ο !!

Ἡ μύτη εἶνε ἀγνωστος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη.

Πληθυσμοί

Αἱ πρωτεύουσαι καὶ μεγάλαι πόλεις τῆς Εὐρώπης, ὡς πρὸς

τὸν πληθυσμὸν : Τὸ Λονδίνον ἔχει 3,832,440. Οἱ Παρίσιοι 2,225,910. Τὸ Βερολίνον 1,215,500. Ἡ Βιέννη 1,103,001. Πετρούπολις 876,570. Τὰ ὑπόγεια τῆς Σιβηρίας 150,242 καταχθονίους. Ἡ Κωνσταντινούπολις 600,000 (;). Μαδρίτη, πρωτεύουσα τῆς Βουλγαρίας 367,280 ταυρομάχους. Ρώμη, πρωτεύουσα τῆς Ἀβυσσινίας 300,476. Ἀθήναι πρωτεύουσα τῆς Ἀβδηρτίας 100,000 μικροῦς.

A...

Η ΔΑΜΑΛΙΣ

Κίριε συντάκτα,

Συνιστάτε ὡς γνησίαν δαμαλίδα ἢν ἔχει καὶ πωλεῖ ἡ Ἑταιρία τῆς Ἰγυεινῆς διὰ τοῦ ταμίου τῆς κ. Τ. Λούη. Ἐ! καὶ ἡ δαμαλις αὐτὴ, τοῦλάχιστον ἡ δι' ἧς εἶνε βεβαμμέναι αἱ ἀκίδες, εἶνε νόθος. Δέκα ὄλας τοιαύτας ἠγόρασα πρὸς δαμαλισμὸν τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας μου καὶ οὐδεμία τούτων παρήγαγε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα ἀπέμειναν αἱ χαραγαὶ μόνον τοῦ νυστερίου. Ὡ Ρωμῆϊκο, Ρωμῆϊκο!

Ἀθηναῖος

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Μία μόνη ἐκδικήσις εἶνε ἀξία τῶν μεγάλων καρδιῶν : νὰ φέρωσιν εἰς θέσιν τὸν ὑβριστὴν τῶν νὰ γονυπετήσῃ πρὸ τῆς ἠθικῆς ὑπεροχῆς αὐτῶν.

Ἡ ψυχὴ κάμπτεται καὶ ὑπὸ τὸ βῆρος τῶν μεγάλων χειρῶν, καθὼς καὶ ὑπὸ τὸ βῆρος μεγάλης λύπης. Πᾶσα μεγάλη συγκίνησις τὴν συγκινεῖ, τὴν ταράττει βαθέως. Πρέπει ν' ἀπομεινωθῇ, νὰ συνέλθῃ ὅπως ἀναλάβῃ κατοχὴν ἐαυτῆς καὶ ἀνακτήσῃ τὴν γαλήνην τῆς.

Ὁ ἔρωσιν εἶναι τὸ ἀνηθικώτερον, δηλαδὴ τὸ ἀγνησιώτερον τῶν τέκνων, διότι γεννᾶται πρὸ τοῦ γάμου. Εἶναι πρὸς τούτοις ἀπαιτητικώτατος καὶ θέλει τὴν τιμητικὴν θέσιν εἰς τὸ γαμήλιον συμπόσιον, ἄλλως ἐκλείπει τὴν οἰκίαν διὰ παντός.

Λέγουσιν ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν λογιέονται. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔχουσι, φαίνεται, τόσον συχνὰ δίκαιον.

Οἱ πολιτικοὶ θρίαμβοι ἔχουσι τὸ ἀπόθραγμα τῶν ὡς τὰ κακουργήματα.

Ἄκρον ἄκρον τῆς μοροφιλαυτίας : Νὰ φαντάζεται τις ὅτι ἔχει μίαν ἰδέαν αὐτοῦ μόνου, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς ἄλλος ἐφάντασθη, οὔτε θὰ φαντασθῇ.

Ἡ φρικωδεστέρη φρίκη, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ τις ἐπὶ τινῶν γυναικῶν, εἶνε νὰ ταῖς εἴπῃς ὅτι τὰς ἀγαπᾷς ἰσοδύναμ' αἰωνίως μάλιστα. Ἄλλ' ἰσοδύναμ' ; . . . εἶνε τόσον μονότονον.

Εἶνε φυσικὸν πτωχοὶ νὰ λέγωσι : « Ἀγαπητέ μοι φίλε, ἔαν γαίνοις πλούσιος ἢ μεγαλειτέρα εὐτυχί' θὰ ἦνε νὰ μοιρασθῶ τὸν πλοῦτόν μου μαζί σου. » Εὐτυχῶς ἔχουσι τὴν λεπτότητα νὰ μένωσι πτωχοὶ, καὶ οὕτω δύνασαι νὰ βανκαλιζῆσαι αἰωνίως ἐν τῇ γλυκεῖᾳ ἀπάτῃ σου.

Ἐξ ἐπιστολῆς ἐπαρχιώτου πρὸς τὸν υἱὸν του.— Ἦθελα νὰ σὲ γράψω καὶ γιὰ τὰ τρία πρόβατα ποῦ μπῆκε ὁ λύκος μέσ' τῆ στάνη καὶ τὰ χάντζοσε καὶ τὰ κλαίγομε ἐγὼ κ' ἡ μάχ σου κ' ὁ μικρὸς ἀδελφός σου κ' οἱ γειτόνοι. Τὸ ξέρεαι ὅλο τὸ χωριό. Τὸ ἔμαθε; τάχατες καὶ σύ ; Τὸ ἄκουσε κανένας ; Ἄμ νὰ δὰ τάχατες ἐκεῖ στὴν Ἀθήνα μῆνα ζεῦρετε τί γίνεται ἐδῶ στὸν κόσμον ;

Ἰδέα ἐμβριθῆς, ἰδέα ἐπιπόλιος, ἀπόχρωσις δύο κρανίων, τοῦ μὲν θηλυκοῦ, τοῦ δέ . . . πλὴν ὀλίγη εὐγένεια.

Κράτει τὸ μέτωπον ὕψηλὰ καὶ δὲν θὰ περάσῃς ἀπὸ θύραν ταπεινήν.

Τριαντάφυλλο, σὲ βλέπω καὶ ζανοίγει ἡ ψυχὴ μου. — Ἄνθρωπε, καὶ σένα βλέπω καὶ μοῦ κόβῃσι ἡ πνοή μου.

Σπανίως ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται εἰς τὴν κατάλληλον ὄραν του. Ἄν ἔλθῃ ὀλίγον ἐνωρίτερα, ὀλίγον ἀργότερον, πῶσιν μεταβολὴν εἰς τὴν μοῖραν του.

Πῶς νὰ διακρίνωμεν τὸν ψευδῆ ἔρωτα ἀπὸ τὸν ἀληθῆ, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο ἐξασκοῦσι τὴν αὐτὴν ἐπιρροήν ; Οὐδὲν εὐκολώτερον ὅμως. Ὁ ψευδὴς ἔρωσ ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ κακοῦ ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀγαθοῦ.

Μαρτενγκῶ.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ Ἀγαθόπουλος, ἰδὼν ὅτι φίλος του ἐπαθεν ἀπὸ πνευμονίαν, πέφτει ἀμέσως ἔς τὸ στρώμα καὶ αὐτὸς λέγων :

— Καλὸν εἶνε νὰ τὴν προλάβωμεν.

2 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 2

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συντ. 16. ἀρ. 423)

— Ὡ! δύνασθε νὰ ἐμυλήσῃτε ἀρόβως, διότι ἡ σύζυγός μου δὲν γνωρίζει γαλλικὰ.

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα νὰ σὰς εἴπῃ, ἐφοδοῦμαι μήπως τὴν τρομάξω.

— Εἶναι λοιπὸν πρᾶγματι πολὺ τρομερὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον θὰ εἴπῃς ; ὑπέλαβεν ὁ νέος γενόμενος κάτωχρος.

— Ὅ,τι ἔλεγον οἱ ἄλλοι, ἐγὼ ἄρ' ἐαυτοῦ μου δὲν ζεῦρω τίποτε.

— Πολὺ καλὰ, σὰς ἀκούω.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ φαίνεται ὅτι ἦταν ἀπὸ μεγάλην οἰκογενεῖαν λένε πῶς ὁ πατέρας τῆς εἶναι μεγάλος τραπεζίτης, ἡ μεγάλος ἐφοπιστής, καὶ ἄλλοι πάλιν λένε πῶς εἶναι κανένας πρίγκηπος.

Λοιπὸν ἡ κόρη του αὐτὴ δὲν ζεῦρω πῶς τῆς ἦλθεν, ἀγάπησε τὸν ὑπερέτην τοῦ πατρός τῆς, ἔνα ἱπποκόμον μὲ συμπάθειο.

Ὁ ἄγνωστος ἀνέτεινεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους καὶ ἐμειδίασε παραδόξως ὁ δὲ Βλαϊρὸς ἐξηκολούθησε τὸν λόγον.

— Ὅταν οἱ γονεῖς τῆς μωρίσθησαν τὸν ἔρωτά τῆς γυνίκαν ἀνω κάτω, καταλυτηθήκανε, καταστενοχωρηθήκανε, δὲν ἤξευραν τί νὰ κάνουν. Τὸ μόνο ποῦ σκέφθησαν ἦτο νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ σιμά τους κ' ἔτσι τὴν ἔστειλαν σ' τὴ Γαλλία, γιὰτὶ κοντὰ σ' τὰ ἄλλα ἀνεκάλυψαν πῶς ἦταν ἐγκυῖος. Νοίκιασαν λοιπὸν τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ καὶ τὴν ἔφεραν ἐκεῖ μαζί μὲ τὴν γκουβερνάντα τῆς. Ἐκεῖ μέσα τὴν εἶχανε σὰ φυλακισμένη. Ἐξω ἀπὸ τοὺς κήπους βῆμα δὲν κοτούσε νὰ κἀν. Ἄλλος ἀπὸ μένα δὲν τὴν εἶδε κ' ἐγὼ πάλι ὡς πῶς σὰς εἶπα μόνον μιά φορὰ καὶ ἀπὸ μακριὰ. Νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ, πῆς ἀπὸ τὴ στενοχώρια τῆς, πῆς ἀπὸ τὴ λύπη τῆς, πῆς ἀπὸ τὸ βῆρος ποῦ εἶχε ἡ συνείδησί τῆς, τὸ κορίτσι δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ κ' ἔτσι τρελλάθηκε.

— Ὡ! ἀνεφάνισεν ὁ ἄγνωστος.

— Μάλιστα, κύριέ μου, τῆς ἔστριψαν ποῦ λέμε ἡ βίδαις.

— Καὶ δὲν ἔκαμαν τίποτε διὰ νὰ τὴν θεραπεύσουν ;

— Δὲν ζεῦρω τί ἔκαμαν. Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς τὸ καὶμένο τὸ κορίτσι ἔχασε τὰ μυαλά του καὶ σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι ἀπάνω γέννησε κ' ὄλας.

— Ἀρσενικὸ ἢ θηλυκὸ ;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πληροφορήσω, κύριε.

— Μὰ δὲν τὸ ἐνέγραψαν εἰς τὰ Ληξιαρχικὰ βιβλία ; Ἡ μὴν τύχη καὶ τὸ καμάν ἄφαντον, ἀφοῦ πρῶτα περιορίσαν τὴν μητέρα.

— Σταθῆτε νὰ δῆτε. Ἀφοῦ γεννήθηκε τὸ παιδί, ἡ μητέρα ποῦ τὴν εἶχαν ἀφήσει γιὰ μιά στιγμὴ μοναχὴ τῆς ἦλθε φρένα, πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἀρπᾷ τὸ παιδί ἀπὸ τὰ πόδια, τὸ τυλίξει μέσ' τὴν κούνια καὶ δὲν ξέρω τί κράταγε σ' τὸ χεῖρ, σφιρὶ ἢ κἀνενα ξύλον, καὶ κάνει θρίμματα μ' αὐτὸ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ νέος ἔβαλε κραυγὴν φρίκης.

— Αὐτὸ ποῦ λέγετε μοῦ φαίνεται ἀδύνατον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνέβῃ τέτοιον πρᾶγμα ! ἀνέκραξεν.

— Μήπως κ' ἐγὼ τὰ παίρνω τοὺς μετρητοὺς ; ἐγὼ σὰς διηγούμαι τί λέγει ὁ κόσμος.

— Καὶ ἡ ἀνάκρισις τί ἔκαμε ;

— Ἡ ἀνάκρισις ; Χαμπαραὶ δὲν πῆρε ! Δὲν ζεῦρετε πῶς ἡ ἀνάκρισις, ἄμα εἶναι ἀνακατωμένον πλούσιον ἄνθρωπον, φράζει τ' αὐτὰ τῆς καὶ κλεῖ τὰ μάτια τῆς ;

— Ναί, ἀλλ' οἱ γαλλικοὶ νόμοι εἶνε ἴσοι πρὸς πάντας.

— Βέβαιον, ἴσοι γιὰ τοὺς ἑκαμάν, μὰ γιὰ νὰ ἐξετάσωμε, ἐφαρμόζεται ἡ ἰσότης ἢ δὲν ἐφαρμόζεται ; Ἀπὸ τὸν μικρὸν ἕως τὸν μεγάλον, κύριε, πέρνει καὶ δίνει ἡ εὐνοια, ἢ πίσσις . . . Ὅλα τὰ ἔχουν γιὰ μερικῶς, τίποτε γιὰ τοὺς ἄλλους ἐν συντομίᾳ ἐπνύξαν τὴν ὑπόθεσιν . . .

— Ἀλλὰ τὸ τέκνον, κύριε, τὸ τέκνον.

— Τὸ τέκνον ! . . . εἶπανε πῶς ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν ἐγκυῖος καὶ ἐπομένως ὅτι δὲν ἐγέννησε.

— Λοιπὸν τὸ ἐξαφάνισαν τὸ παιδίον !

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ! ἀλλ' ἂν παλιν ἡ κόρη δὲν ἦταν ἐγκυῖος . . .

— Ἀπ' ἐναντίας εἶμαι βέβαιος ὅτι ἦτο.

— Ὡ ! τότε ἂν ἦσθε βέβαιος . . .

— Ἐπειδὴ ὑπάρχει ἀλήθεια καὶ θεῶδες εἰς ἐκείνα τὰ ὁποῖα εἶχατε τὴν καλοσύνην νὰ μοι εἴπητε, κύριε, ἐγὼ ἀρίνω κατὰ μέρος τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ θεολύματα, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλω πλέον καί, εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι περιορίσαν τὴν μητέρα διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξαλείψῃ τὸ τέκνον τῆς.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν εἶμπορῶ νὰ εἴπω ὄχι, παρετήρησεν ὁ Βλαϊρῶ.

Καὶ ἀπέλαμψε τὸ βλέμμα αὐτοῦ.

Γ.

Στιγμιαία ἐπεκράτησε σιγῆ.

— Νὰ σὰς εἴπω ἐν πρᾶγμα, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Βλαϊρῶ ;

— Εἶπατέ μοι, ναί.

— Λοιπὸν νομίζω ὅτι σὰς γνωρίζετε πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐμὲ περὶ τῆς νέας ταύτης.

— Ἐν πρώτοις, κύριε, ἡ νεαρὰ γυνὴ τὸν ὁποῖον εἶδατε ἐν τῇ πύργῳ τοῦ Βλαϊνκούρ δὲν ἦτο κόρη, ἀλλὰ χήρα.

— Ἄ !

— Ἀπολέσασα πρὸ ὀλίγου τὸν σύζυγόν τῆς πνιγέντα μετὰ δεκακοκτὰ μῆνον ὑπανδρεῖαν.

— Λοιπὸν ὅσα εἶπαν ;

— Εἶναι καθαρὸς μῦθος, κύριε.

— Καὶ ἡ τρέλλα ἀκόμη ;

— Αὐτὸ δυστυχῶς δυνατόν νὰ ἦναι ἀληθές.

— Ἀλλὰ διατί ἀρὰ γε περιορίσαν τὴν νέαν χήραν ;

— Σὰς τὸ εἶπον διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὸ παιδίον.

— Σὰς ἐμολογῶ εὐλικρινῶς ὅτι δὲν ἐννοῶ. Γιὰτὶ νὰ θέλουν νὰ βγάλουν ἀπ' τὴ μέση τὸ παιδί ; πρὸς τίνα σκοπὸν ;

— Πρὸς τίνα σκοπὸν ; Διὰ ν' ἀρπάξωσι τὴν περιουσίαν του συγκειμένῃν ἐκ πολλῶν ἐκατομμυρίων.

— Διάβολε, διάβολε ! εἶπεν ὁ Βλαϊρῶ.

— Ἀπέναντι οὐδενὸς ὀπισθοδρομήσαν, διότι πρὸ τῆς γεννήσεως ἦδη τοῦ ὄρφανου ἡ διαρπαγὴ τῆς περιουσίας εἶχε συντελεσθῆ εὐτυχῶς ὅμως ἐγὼ εἶμαι ἐν Γαλλίᾳ, ἢ ἀποταθῶ πρὸς τὰ δικαστήρια, θὰ καταγγείλω τὰς ἀισχροουργίας καὶ τὰ κακουργήματα καὶ θὰ ἐκδικήσω τὰ θύματα !

Ὁ Βλαϊρῶ ἐμειδίασε μειδιάμα πονηρὸν, ἐνῶ τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐρρυτιδῶθη ἀπαισιῶς.

— Εἶπαν — καὶ τοῦτο εἶναι πρώτη ἀτιμία — ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος, ὅτι ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἦτο ὑπανδρευμένη,

πόποιαν σὰς ἐδωκα· σιωπὴ καὶ ἐγεμύθεια. Καλὴν ἐντάμωσιν ἠάποψεν.

Κάτω τῶν γραμμῶν τούτων γεγραμμένων διὰ μεγάλων χαρακτήρων καὶ μετὰ τρεμοῦσης χειρὸς, ἄς ὀλίγον προσέχων τις ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς παραπεποιημένας, καὶ τῶν ὁποίων καλὸν ἐνομίσαμεν νὰ διορθώσωμεν τὰς ἀνορθογραφίας, ὑπῆρχεν ἡ ὑπογραφή τοῦ Ἰουλίου Κορνερέ.

Ἐὐ Κάρολος Σεβρὺ διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὸς, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσκλῶν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

— Παράδοξον ὄρισεν ὦραν διὰ τὴν συνέντευξιν, ἐψιθύρισε.

Εἶτα δὲ μετὰ νέαν σιωπὴν ἐπανελάθε.

— Τέλος πάντων ὑπάρχει λόγος τὸν ὁποῖον θὰ μοὶ εἴπῃ.

— Τί; εἶπεν ὑπολαβούσα ἡ Ζελίμα, ἥτις ἀπὸ ὀλίγου παρεστῆρει αὐτὸν ἵνα ἐμβραθεύσῃ εἰς τὴν διάνοιάν του.

Ἐὐ Κάρολος πλησιάζας πρὸς αὐτὴν τῇ μετέφρασε τὴν ἐπιστολήν.

— Τώρα μεσάνυκτα! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή, διατί; διατί;

— Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ ὑπάρχει λόγος πρὸς τοῦτο.

— Κάρολε δὲν μοὶ ἀρέσει τοῦτο.

— Βεβαίως κ' ἐγὼ θὰ ἐπροτίμων μίαν ἄλλην ὥραν.

— Λοιπὸν θὰ ὑπάγῃς;

— Τί νὰ κάμω; πρέπει νὰ ὑπάγω.

Ἐὐ Ζελίμα διετέλεσε σιωπηλὴ ταπεινούσα τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τῆς κ. μαρκησίας καὶ περὶ τοῦ τέκνου τῆς, ἐπανελάθεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ, δὲν πρέπει κἀνὲν νὰ με τροβίξῃ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ καθήκοντος τὸ ὁποῖον ἀνέλαθον καὶ ἐπειτα, ἀγαπητῆ μου Ζελίμα, δὲν μᾶς εἶπες τάχα σὺ ἡ ἰδίᾳ ὅτι ὄχι μόνον μέραις ἀλλ' οὐδὲ μίαν ὥραν δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν;

— Τὸ εἶπα, Κάρολε.

— Λοιπὸν ἰδοὺ διατί θὰ ὑπάγω ἀπόψε, ὅσον παράδοξος καὶ ἂν μοὶ φαίνεται ἡ ἐκλεχθεῖσα ὥρα, νὰ εὕρω τὸν ἀνθρωπὸν τοῦ πύργου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξαρτῶνται ὅλαι μοὶ αἱ ἐλπίδες.

— Πολὺ καλὰ, Κάρολέ μου, δὲν ἀντιτείνω πλέον καθόλου.

— Τώρα νὰ δειπνήσωμεν, ἐὰν ἀγαπᾷς.

— Ἄν καὶ δὲν πεινῶ, θὰ φάγω ὅμως ὀλίγον διὰ νὰ σὲ συντροφεύσω.

— Περιττὸν εἶναι νὰ σιωπήσῃς, ἐγὼ πλησιάζω τὴν τράπεζαν εἰς τὴν κλίνην.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, Κάρολε.

Ἐὐ Μαρία Ρόζα προσκληθεῖσα ἐκόμισε τὸ δειπνὸν τῶν ὀδοιπόρων.

Δ'.

— Τὸ ὠρολόγιον τῆς συνοικίας ἐσήμηνε τὴν ἑνδεκάτην ὥραν. Μακρόθεν ἤκούετο ὁ ὠρυγμὸς φρουροῦντος κυνός, ἀπὸ ὥρας καὶ ἐπέκεινα ὁ ξενοδόχος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐκοιμῶντο, ἐκοιμᾶτο δὲ ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ καὶ ὁ τρίτος ταξιδιωτῆς, ὁ παρασημοφορημένος, περὶ τοῦ ὁποίου ἡ κυρὰ Μαρία Ρόζα ὠμίλησε πρὸς τὸν Κάρολον Σεβρὺ καὶ ἐπειδὴ τὰ δύο δωμάτια ἐχωρίζοντο διὰ λεπτοῦ σιιδώματος, ἤκούετο ὁ ῥίγχος αὐτοῦ. Ἐὐ Ζελίμα ἀνακαθήμενη ἐπὶ τῆς κλίνης εἶχε περιπατημένους περὶ τὸν λαμὸν τοῦ πρὸς ἀναχώρησιν ἐτοίμου συζύγου τῆς τοὺς ἡμιγυμνοὺς καὶ ὠραίους αὐτῆς βραχιόνας.

— Κάρολε, μοὶ ὑπόσχουσαι ὅτι δὲν θὰ ἀργήσῃς;

— Ὅθ' ἐπανελάθω ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα.

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ.

— Ἄπ' ἐναντίας πρέπει νὰ κοιμηθῆς, διότι τοιοῦτοτρόπως δὲν θὰ σοῦ φανῇ μακρὰ ἡ ἀπουσία μου.

— Ἐλα, Κάρολε, δὲν θὰ κοιμηθῶ, διότι ἐγὼ ἐδῶ εἰς τὸ κεφάλι μου πολλὰ πράγματα. Κάρολε μου, πρόσεξε μὴ σοῦ συμβῇ τίποτε.

— Γίνεσαι παιδίον! τί θέλεις νὰ μοὺ συμβῇ;

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλ' εἶμαι ἀνήσυχος.

— Ἐσῆσσε, ἀγαπητῆ μου, καὶ ὅταν ἐπιστρέψω, θὰ σοὶ φέρω μίαν καλὴν εἰδήσιν.

— Κάρολε, γιὰτὶ αὐτὸς ὁ παληόσκουλος γαυγίζει τοιοῦτοτρόπως.

— Δὲν γνωρίζω, τὸν ἔδεσαν πιθανῶς καὶ δὲν εἶναι εὐχαριστημένος.

— Θαρρεῖ κἀνεὶς πῶς κλαίει.

— Ἐλα, μὴ δίδῃς προτοχὴν εἰς αὐτὰ· ἐγὼ φεύγω, διότι ἐγενίαν ἑνδεκα ὥραι.

— Μοὶ ὑποσχέθης ὅτι θὰ ἐπανελάθῃς γρηγόρα.

— Ναί.

— Γνωρίζεις ὅτι δὲν θὰ κοιμηθῶ.

— Ὅχι, ὄχι, πρέπει νὰ κοιμηθῆς.

— Δὲν θὰ κοιμηθῶ, διότι θέλω νὰ ἀκούσω ὅταν ἐπιστρέψῃς τὰ βήματά σου.

— Τί παιδί τοῦ γίνεσαι, τί παιδί!

— Κάρολε, φίλησέ με πάλιν.

Ἀντιλλάγησαν νέα σιλήματα, εἶτα δὲ ὁ νέος ἀπαλλαγείς τῶν περιπτώσεων τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἔλαθε δεύτερον ἀνημμένον κηρίον, ἦνοιξε τὴν θύραν, ἦν, ἐξεληθὼν, ἐκλείσεν ἤρμα καὶ κατέβη εἰς τὸ ἰσόγειον πάτωμα.

Ἐὐ Βλαιρὸ ἦτο κάλλιστα πληροφορημένος, διότι, ὡς ὑπέδειξεν ἡδ' ἡ, ἡ πρὸς τὴν μικρὰν πλατεῖαν θύρα τοῦ ξενοδοχείου μόνον διὰ μοχλοῦ εἰσδύοντος εἰς τὸν τοῖχον ἐκλείετο.

Ἐὐ Κάρολος Σεβρὺ ἔσυρε τὸν μοχλόν, ὅστις ἔτριξεν ὀλίγον. εἶτα δὲ θείε τὸ κηροπήγιον ἐπὶ τραπέζης καὶ σβέσας τὸ κηρίον ἐξῆλθε καὶ ὠδευσε πρὸς τὴν κρήνην. Ἀμέσως ἀνὴρ τις ἀνωρθώθη ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν, ἦν δ' αὐτὸς ὁ Βλαιρὸς.

— Σ' τὴν ὥραν ἀπάνω ἦλθατε, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ πάμε.

Αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι, οὐδαμοῦ δ' ἐν τοῖς παραθύροις τῶν οἰκιῶν ἐφαίνετο φῶς· πάντες οἱ κάτοικοι τοῦ Βλαινίου ἐκυμῶντο, καὶ τὴν νυκτερικὴν σιγὴν ἐτάρασσον μόνον τὸ μαουλισμα γαλῆς ἐπὶ στέγης, περαιτέρω ἡ ὠρυγὴ τοῦ κυνός, ὁ ἦχος τῆς καταγίδος καὶ ὀκρότος τοῦ μύλου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ θορύβου τοῦ ἐπὶ τῶν ὑδραυλικῶν τροχῶν πίπτοντος ὕδατος θορύβου παρεμπεροῦς πρὸς βροντὴν. Οἱ δύο νυκτερινοὶ διαβάται ἀφίκοντο εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Φρού.

— Εἰμπορούσαμεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν ἀπὸ τὸ γιοφύρι, εἶπεν ὁ Βλαιρὸς, μὴ προσυλαττόμενος πλέον νὰ ὁμιλῇ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀλλὰ μόλις θὰ ἐπροχωρούσαμεν πενήντα βήματα καὶ θὰ σταματούσαμε ἀπὸ τὰ νερά, γιὰτὶ ὁ ποταμὸς εἶναι πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴν προχθεσινὴ βροχῇ.

— Ὑπάρχει ἄλλος δρόμος;

— Βέβαια.

— Ποῦ;

— Παρεπάνω ἀπὸ τὸν μύλον.

— Ἐὐ νύξ εἶναι πολὺ σκοτεινὴ.

[Ἐὐ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές].